

РЕШЕНИЕ

№ 369

гр. София, 19.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 101-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛКА Н. ЙОРДАНОВА

при участието на секретаря БИСТРА П. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛКА Н. ЙОРДАНОВА
Административно наказателно дело № 20221110215013 по описа за 2022 година

., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.58д и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Ж. К. П. с ЕГН – ***** с адрес /адрес/ чрез адв.К. Ч. от САК срещу Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-021285 от 19.10.2022 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция”, с което на жалбоподателя на основание чл.177, ал.1, т.3, б. „а“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят моли атакуваното наказателно постановление да бъде изцяло отменено като неправилно и незаконосъобразно. Същият излага доводите си за допуснати в хода на административно-наказателното производство множество съществени нарушения на процесуалните правила, които са самостоятелно основание за отмяна на крайния административен акт. В тази връзка се сочи, че в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление липсва пълно и ясно описание на

процесното нарушение, както и на обстоятелствата, при които е извършено. На следващо място е налице противоречие между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация, което допълнително ограничава правото на санкционираното лице да разбере в какво е обвинено и как да организира защитата си. По същество на вмененото нарушение се изразява становище, че такова не е извършено, доколкото към датата на управление на МПС лицето Е.В.Г. е притежавала валидно свидетелство за управление на МПС по смисъла на чл.161 от ЗДвП.

Въззиваемата страна - Началник група при ОПП-СДВР, редовно призована, не изпраща представител и не релевира становище по жалбата.

Софийски районен съд, като разгледа постъпилата жалба, изложените в нея доводи и като се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

С акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 754924 от 03.10.2022 г. на мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР е установено, че на 03.10.2022 г., около 19:50 часа в гр. София на ул. „Ген. Гурко“ с посока на движение от бул. „Евлоги и Христо Георгиеви“ към бул. „Васил Левски“ жалбоподателят Ж. К. П. е предоставила личния си лек автомобил „Хонда Джаз“ с рег. № /xxxxxx/ на лицето Е.В.Г., ЕГН -*****, което е неспособно да управлява на територията на Република България /управлява със СУМПС, издадено от Великобритания с № GEORG961014E99ZR 07, без да е подменено след пребиваване в Република България повече от 3 (три) месеца/. Във връзка с горепосоченото нарушение по чл.162, ал.1 от ЗДвП бил съставен АУАН Серия ГА № 754923. .

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл.102, ал.1, т.1 ЗДвП.

Въз основа на горепосочения акт е издадено процесното Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-021285 от 19.10.2022 г., на Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с което на жалбоподателя на основание чл.177, ал.1, т.3, б. „А“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Горната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетеля П. Х. Х., както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства.

При така очертаната фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП на водача, собственика или упълномощения ползвател на моторно пътно превозно средство се забранява да предоставя моторното превозно средство на водач, който е с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, или на лице, което не е правоспособен водач или не притежава съответното свидетелство за управление, валидно за категорията, към която се отнася моторното превозно средство.

От горното следва, че субект на нарушението може да бъде водач, собственик или упълномощен ползвател на МПС. В случая отговорността на жалбоподателя е ангажирана за това, че на посочената дата и място е предоставил личния си автомобил на лицето Е.В.Г., ЕГН -*****, от което съдът намира, няма неяснота в какво качество е санкциониран. Въпреки това съдът намира, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на посоченото като нарушител лице да разбере фактическите параметри на обвинението.

Разпоредбата на чл.42, ал.1, т.3 и т.4 от ЗАНН изисква в акта за установяване на административно нарушение да се посочат конкретни факти и обстоятелства, които като се подведат под съответната правна норма, да осъществяват предвидения в нея състав на административно нарушение. Посочването в процесния АУАН единствено на общите признаци на състава на нарушението, не съответства на горепосоченото изискване. Този пропуск е пренесен и в издаденото наказателно постановление, с което не са изпълнени императивните изисквания на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

Въз основа на фактическите констатации от акта административно-

наказващият орган е приел, че жалбоподателят е предоставил за управление процесния лек автомобил на лице, което е неспособно да управлява МПС на територията на Р.България - на лице, което управлява със СУМПС, издадено от Великобритания с № GEORG961014E99ZR 07, без да е подменено след пребиваване в Република България повече от 3 (три) месеца, позовавайки се на АУАН Серия GA № 754923, който е бил съставен за нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДВП. Съгласно посочената разпоредба българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранни национални свидетелства, когато те не са издадени от държава – членка на Европейския съюз, или друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането си в страната. При така даденото описание на нарушението в акта и наказателното постановление е посочен като правнорелевантен за отговорността на жалбоподателя единствено факта, свързан с управлението на МПС от лицето Е.В.Г. със свидетелство за управление на МПС, издадено от Великобритания и отсъствието на неговата "подмяна", след повече от тримесечно пребиваване на територията на Република България. Липсва обаче отразяване на коя дата е издаден документът и датата, на която Г. е влязла в страната, за да се прецени дали към процесната дата 03.10.2022 г. е изтекъл тримесечен срок, в рамките на който тя е пребивавала на територията на страната. Касае се за обстоятелства, които имат значение за преценката дали удостоверителният документ е валиден или не, респ. началният момент, от който следва да се зачете установения със същата разпоредба тримесечен срок. Видно от приложената справка за задгранични пътувания Е.В.Г., която е български гражданин, за периода от 2013 г. до 2023 г. е напускала страната по данни на Интегрирана информационна система общо 35 пъти. Отделно от приобщената по делото докладна записка, изготвена непосредствено след проверката осъществена спрямо жалбоподателя, не са посочени конкретни данни, които са използвани за достигане до заключението, че Г. е пребивавала повече от 3 месеца в Република България към процесната дата. АНО не е събрал други доказателства, от които да се изведе посочения престой на жалбоподателя в страната.

Касае се за съществени обективни признаци от състава на вмененото

нарушение, обуславящи неговата съставомерност. Те следва задължително да присъстват в обстоятелствената част на наказателното постановление. Елементите от състава на нарушението е незаконосъобразно да се извеждат по подразбиране и/или по предположение от доказателствените материали, още по-малко за неговото установяване да се използва техника на препращане към съдържанието на документи или изявления, съществуващи като факти извън материализираното волеизявление на наказващия орган. Последните биха могли да се ползват единствено с оглед тяхната доказателствена стойност за установяване съществуването на твърдени обстоятелства. Констатираните пропуски са съществени, доколкото са лишили санкционираното лице от възможността да съобрази и да изгради пълноценно и ефективно своята защита съобразно предявеното му изначално административно обвинение, чиито параметри се определят със съставения АУАН и се очертават окончателно посредством издаденото наказателно постановление.

Предвид изложеното, съдът намира, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят има право на разноски, предвид основателността на подадената жалба. От приложения на л. 27 от делото договор за правна защита и съдействие е видно, че жалбоподателят е заплатил на адв. К. Ч. от САК сумата от 500 лева за осъществено процесуално представителство по делото. Доколкото в тази част договорът за правна защита и съдействие има характер на разписка, то въззиваемата страна /ОПП-СДВР/ следва да заплати на жалбоподателя сумата от 500 лева, представляваща направени разноски по делото за адвокатско възнаграждение, чийто размер е съобразен с изискванията на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /обн. в ДВ 64 от 23.07.2004 г., приета с решение на Висшия адвокатски съвет от 09.07.2014 г./, както и със фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-021285 от 19.10.2022 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция”, с което на жалбоподателя Ж. К. П. с ЕГН – ***** с адрес /адрес/, на основание чл.177, ал.1, т.3, б. „а“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева за нарушение на чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - Отдел Пътна Полиция да заплати на жалбоподателя Ж. К. П. с ЕГН – ***** с адрес /адрес/, сумата от 500 (петстотин) лева, направени разноси по делото за заплатено адвокатско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - София град в четиринадесет дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____